

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Barbary Pořízkové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **D. J.**, zastoupeného Mgr. Janem Valihrachem, advokátem se sídlem v Jihlavě, Žižkova 13, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 9. 2006, č. j. 60 Az 72/2005 - 17,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhal zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 24. 5. 2005, č. j. OAM-891/VL-07-HA08-2005, kterým byla zamítnuta jeho žádost o azyl jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu).

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz.

Podle citovaného usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je pak nejenom

splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V kasační stížnosti však stěžovatel uplatnil toliko kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Namítl, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Uvedl přitom, že důvodem jeho žádosti o udělení azylu není pouze snaha o zajištění ochrany před soukromým jednáním třetích osob, ale rovněž skutečnost, že tuto ochranu mu není schopen či ochoten poskytnout jeho domovský stát. Za dané situace dovedl, že v jeho případě jsou splněny podmínky pro udělení azylu, a to přinejmenším z humanitárních důvodů.

K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že pokud jde o námitku stěžovatele, že jeho domovský stát není způsobilý zabránit jednání soukromých osob, jemuž by byl v případě návratu vystaven, tato byla uplatněna poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, a proto tvoří nepřipustné novum ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s., ke kterému se nepřihlíží. Nicméně i přesto Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že otázkou protiprávního jednání soukromých osob se již opakovaně zabýval a dostatečně vypořádal (srov. např. rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, či rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 7/2003 – 60, www.nssoud.cz). Co se týče posuzování důvodů pro udělení humanitárního azylu (§ 14 zákona o azylu) v situaci, kdy je žádost o azyl zamítána jako zjevně neopodstatněná (§ 16 zákona o azylu), odkazuje v tomto směru Nejvyšší správní soud rovněž na svou ustálenou judikaturu (srov. především rozsudek ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 – 65, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že krajský soud se v napadeném rozsudku nikterak neodchyluje od shora uvedené judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji shledal ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

